

De Dinka en de Nuer

Etniciteit en Conflict in

Zuid-Soedan

Bachelor Thesis juni 2016
Politologie

Paul Sellies, s1216678, p.w.sellies@umail.leidenuniv.nl

Begeleider: Dr. Jan Erk
(aantal woorden: 8.177)

Rebellenleider Machar is terug, Zuid-Soedan krijgt nieuwe kans

Krijgsheren beloven beterschap Zuid-Soedan stortte zich twee jaar na de onafhankelijkheid in een burgeroorlog. Die is nu misschien beëindigd.

- Koert Lindijer 27 april 2016

Het door burgeroorlog verscheurde Zuid-Soedan geeft zichzelf een nieuwe kans. Voor het eerst sinds het uitbreken van de gevechten in december 2013 keerde rebellenleider Riëk Machar dinsdag terug in de hoofdstad Juba. „Nu moeten we ons verenigen om de wonden die zijn geslagen te laten genezen”, sprak Machar na aankomst op het vliegveld.

Enige uren later werd hij in aanwezigheid van president Silva Kiir, zijn vijand de voorbije twee jaar, beëdigd tot eerste vicepresident van het land. Die post bekleedde hij eerder onder Kiir. „Ik vraag u aan te sluiten bij mij en mijn broeder Riëk Machar in vrede en verzoening”, zei Kiir.

De plechtige toonzetting kan niet verhullen dat de toenadering van beide leiders er vooral is gekomen door grote buitenlandse druk. Vorige week al zou Machar afreizen naar Juba, maar zijn vertrek werd steeds uitgesteld om „logistieke redenen”. Daarbij ging het vooral om de militaire begeleiding die Machar voor zich opeiste om voldoende beschermd te zijn tegen de regeringstroepen van president Kiir.

Met Machars terugkeer is een riskante fase aangebroken in het vredesproces. Juba is nu een kruitvat met rivaliserende strijders, met op wraak zinnende politici en boze en hongerlijdende bevolking. Door één vonk kan de oorlog weer uitbreken.

(Lindijer 2016).

Inhoudsopgave

- **Samenvatting** p.3
- **Inleiding** p.4
- **Hoofdstuk 1: Vraagstelling** p.5
- **Hoofdstuk 2: Onderzoeksmethode** p.8
- **Hoofdstuk 3: De Dinka en de Nuer** p.11
- **Hoofdstuk 4: De Eerste Soedanese burgeroorlog** p.16
- **Hoofdstuk 5: De Tweede Soedanese burgeroorlog** p.19
- **Hoofdstuk 6: Afsplitsing SPLM-Nasir** p.22
- **Hoofdstuk 7: Onafhankelijkheid en de recente Zuid-Soedanese burgeroorlog** p.25
- **Hoofdstuk 8: Analyse en conclusie** p.28
- **Literatuurlijst** p.32
- **Afbeeldingen** p.36

Samenvatting

In deze bachelor thesis is de rol van etniciteit in conflict onderzocht vanuit de casus van Zuid-Soedan. Door bestudering van de geschiedenis van Zuid-Soedan vanaf dekolonisering van Soedan in 1956 tot aan de recente Zuid-Soedanese burgeroorlog is de verandering van de rol van etniciteit in conflict in dit gebied over een langere periode in kaart gebracht. Een belangrijke conclusie van deze bachelor thesis is dat etniciteit een politiek en militair middel is tijdens conflict en niet zozeer een oorzaak van conflict. Etniciteit kan echter alleen een politiek en militair middel worden door het bestaan van een langdurige structuur van etnische sociale grenzen.

Summary

In this bachelor thesis the role of ethnicity in conflict is investigated by looking at the case-study of South-Sudan. The role of ethnicity in conflict is examined over a longer period, from the decolonization of Sudan in 1956 till the recent South-Sudanese civil war. The thesis concludes that ethnicity is not a cause of conflict, but a political and military tool during conflict. However ethnicity can only become a political and military tool if long-lasting ethnic divisions are present.

Inleiding

Deze bachelor thesis is geschreven in het kader van de bacheloropleiding Politicologie aan de Universiteit Leiden. De thesis richt zich op naties en nationalisme in Afrika. Onderzoek wordt gedaan naar de rol van etniciteit in conflict. Hierbij wordt gefocust op de regio van Zuid-Soedan.

Het boek *The Nuer* uit 1940, geschreven door Evans-Pritchard, is een inspiratiebron geweest voor de keuze voor het onderwerp van etniciteit en conflict in de regio van Zuid-Soedan voor deze thesis. Dit boek laat zien dat etniciteit in Zuid-Soedan een lange geschiedenis kent in conflict. In deze bachelor thesis wordt de rol van etniciteit in conflict bestudeerd vanuit de geschiedenis van conflict in de regio van Zuid-Soedan vanaf de dekolonisering van Soedan in 1956 tot en met het uitbreken van de recente Zuid-Soedanese burgeroorlog in 2013.

Structuur

In het eerste hoofdstuk zal allereerst het doel van deze bachelor thesis worden behandeld en wordt de onderzoeksvraag waarmee dit doel bereikt zal worden geïntroduceerd. Daarna wordt de wetenschappelijke en maatschappelijke relevantie van het onderzoek in deze thesis besproken. Hoofdstuk 2 bestaat uit een verantwoording van de gekozen onderzoeksmethode (*case study*) en een toelichting van de keuze voor de casus van Zuid-Soedan in onderzoek naar de rol van etniciteit in conflict. Hierbij zal de casus van Zuid-Soedan kort worden geïntroduceerd.

In hoofdstuk 3 zal een beschrijving worden gegeven van de etnische groepen van de Dinka en de Nuer. De Dinka en de Nuer zijn belangrijke partijen in de geschiedenis van conflict in de regio van Zuid-Soedan. De recente Zuid-Soedanese burgeroorlog die in 2013 is uitgebroken, is voornamelijk een oorlog tussen deze twee etnische groepen. Verder zullen de concepten etniciteit en conflict worden uitgewerkt in dit hoofdstuk.

Vanaf hoofdstuk 4 tot en met hoofdstuk 7 wordt stapsgewijs en in chronologische volgorde de geschiedenis van Zuid-Soedan vanaf de dekolonisering van Soedan in 1956 tot aan het uitbreken van de recente Zuid-Soedanese burgeroorlog in 2013 uiteengezet. Gefocust wordt op de belangrijkste periodes van conflict, namelijk de Eerste Soedanese burgeroorlog, de Tweede Soedanese burgeroorlog, de afsplitsing van de SPLM-Nasir en de recente Zuid-Soedanese burgeroorlog. In hoofdstuk 7 wordt de rol van etniciteit in de regio van Zuid-Soedan aan de hand van deze geschiedenis geanalyseerd en worden conclusies weergegeven.

Hoofdstuk 1: Vraagstelling

Sinds de dekolonisering heeft een groot aantal staten in Sub-Sahara-Afrika te maken gehad met burgeroorlogen. Met Sub-Sahara-Afrika worden de Afrikaanse landen bedoeld die ten zuiden van de Sahara liggen (figuur 1). Een veel genoemde verklaring voor onrust en conflict is het feit dat grenzen van staten in Sub-Sahara-Afrika vaak dwars door etnische groepen heen snijden (Englebert 2000, p.23). Grenzen van staten in Sub-Sahara-Afrika zijn een erfenis uit de koloniale tijd waarin het Afrikaanse continent onder Europese grootmachten verdeeld werd. Staten met zowel een grote etnische diversiteit als een hoge bevolkingsgroei zijn vaak het toneel van conflict (Green 2007, p.717).

Figuur 1 (Ezeu 2011). *Sub-Sahara-Afrika (groen) op de kaart van Afrika.*

Het is echter de vraag of etniciteit de drijvende oorzaak is van burgeroorlogen in Sub-Sahara-Afrika. Volgens Green (2007, p.720) is etnische diversiteit niet op zichzelf een oorzaak van conflict. Hij stelt dat pas wanneer mensen zich beroepen op etniciteit, dit ook daadwerkelijk een basis gaat vormen voor conflict. Etnische groepen kunnen lange tijd vreedzaam naast elkaar leven en toch kan dan de vlam in de pan slaan. Geweld in Kenia na de verkiezingen in 2007 is hier een voorbeeld van.

Doel en onderzoeksvraag

Het doel van deze bachelor thesis is het onderzoeken van de rol van etniciteit in burgeroorlogen in Sub-Sahara-Afrika. Zoals genoemd zal dit worden gedaan vanuit de context van één specifieke staat, Zuid-Soedan. In hoofdstuk 2 zal de keuze voor de specifieke benadering vanuit Zuid-Soedan worden toegelicht.

De onderzoeksvraag waarop in deze bachelor thesis een antwoord op zal worden gevormd is de vraag: **Wat is de rol van etniciteit in conflict in de regio van Zuid-Soedan?**

Wetenschappelijke relevantie

De relatie tussen etniciteit en conflict is een veel besproken onderwerp dat vanuit verschillende vakgebieden is belicht. Voorbeelden van factoren in de relatie tussen etniciteit en conflict waar onderzoek naar is gedaan, zijn het aantal etnische groepen in een gebied (De Soysa 2002; Reilly 2000), de grootte van etnische groepen (Bates 1999), de bevolkingsgroei (Green 2007), migratie (Kulumba 2003) en ook meer abstracte factoren als cultuur (Eller 1999), identiteit (De Vos 1995) en de aard van verschillen tussen etnische groepen (Caselli & Coleman 2006). Op basis van tal van casussen is er een groeiend inzicht in de rol van etniciteit in conflict. Minder aandacht is er voor de relatie tussen etniciteit en conflict vanuit een historisch kader. In deze bachelor thesis worden etniciteit en conflict in Zuid-Soedan bestudeerd door naar de geschiedenis van een recent conflict te kijken.

De bestudering van de historische achtergrond van een conflict leidt tot een betere duiding van gebeurtenissen die plaatsvinden in het huidige conflict. Een conflict ontstaat over het algemeen niet uit het niets, maar komt voort uit eerdere ontwikkelingen. Juist om deze reden is het belangrijk om deze eerdere ontwikkelingen inzichtelijk te maken.

Met deze bachelor thesis wordt bijgedragen aan het bredere wetenschappelijke debat rondom etniciteit en conflict. Door een historische analyse van een recent conflict wordt vanuit een minder belicht perspectief nieuwe kennis aan de al bestaande kennis toegevoegd.

Maatschappelijke relevantie

Conflict en oorlog zijn thema's die een grote maatschappelijke impact hebben. Door de rol van etniciteit hierbij beter te begrijpen wordt inzicht verkregen in een wereldwijd groot maatschappelijk probleem. Een groeiend inzicht leidt tot het beter duiden van de rol van etniciteit in conflict en kan mogelijk ook bijdragen aan het inperken van de rol van etniciteit bij conflict. Uiteraard zal een groeiend inzicht slechts beperkt bij kunnen dragen aan politieke stabiliteit.

Hoofdstuk 2: Onderzoeksmethode

Zoals genoemd in de inleiding, is in deze bachelor thesis gekozen voor een *case study*.

De rol van etniciteit in conflict wordt onderzocht vanuit de specifieke casus van Zuid-Soedan.

In dit hoofdstuk zal de keuze voor deze casus worden toegelicht. Verder zal de casus van Zuid-Soedan worden geïntroduceerd.

Case Study

Een *case study* is het uitgebreid en gedetailleerd analyseren van een specifieke casus (Bryman 2012, p.66). In dit onderzoek is gekozen voor een extreme casus. Een extreme casus is niet zozeer een unieke casus, maar wel een casus waarbij het onderwerp van onderzoek zeer prominent aanwezig is (Bryman 2012, p.70).

Voor onderzoek naar de rol van etniciteit in conflict is in deze bachelor thesis besloten om de casus van de regio van Zuid-Soedan vanaf de dekolonisering van Soedan in 1956 tot en met het uitbreken van de recente Zuid-Soedanese burgeroorlog in 2013 uit te werken. De recente Zuid-Soedanese burgeroorlog vindt zeer duidelijk plaats langs etnische scheidslijnen. Doordat etniciteit zeer zichtbaar is in de Zuid-Soedanese burgeroorlog kan de rol van etniciteit in deze casus degelijk worden onderzocht.

De casus van Zuid-Soedan is vanuit onderzoek belangwekkend, omdat Zuid-Soedan vanaf de dekolonisering van Soedan in 1956 met uitzondering van enkele onderbrekingen grotendeels in oorlog geweest. Dit geeft een belangrijk historisch kader waarmee conflict in de regio van Zuid-Soedan geanalyseerd kan worden.

Door middel van literatuurstudie is informatie verzameld over de casus van Zuid-Soedan. Literatuuronderzoek is een onderzoeksmethode waarbij eerder geschreven bronnen op een kritische manier worden bestudeerd (Jesson, Matheson & Lacey 2011, p.10). In deze bachelor thesis is zowel gekeken naar academische bronnen als naar krantenberichten en websites. Kennis die is ontstaan uit eerdere onderzoeken wordt geïnterpreteerd en gecombineerd, waarmee een nieuw perspectief wordt gevormd (Jesson Matheson & Lacey 2011, p.10). Actuele gebeurtenissen waarover weinig academische bronnen beschikbaar zijn, worden zo objectief mogelijk geduid.

Introductie casus Zuid-Soedan

Op 9 juli 2011 werd Zuid-Soedan onafhankelijk van Soedan (figuur 2). Na een referendum waarbij 99% van de Zuid-Soedanese bevolking voor de onafhankelijkheid stemde, was 's werelds nieuwste staat geboren (United Nations 2011). Na decennia van oorlog tussen de rebellenlegers van Zuid-Soedan en de regeringstroepen van Soedan en de rebellenlegers onderling, waren de verwachtingen in Zuid-Soedan met de vorming van een nieuwe staat hooggespannen. Al snel bleek dat de vorming van deze nieuwe staat minder soepel verliep dan gehoopt (BBC 2012). Vrijwel de gehele Zuid-Soedanese economie is gebaseerd op de opbrengst van oliebronnen, maar voor de olietransport is Zuid-Soedan afhankelijk van de havens in Soedan (Martin-Kessler & Poiret 2013). Na conflicten tussen Zuid-Soedan en Soedan over de kosten van de doorvoer van olie kwam de olie-export, en daarmee ook de economie van Zuid-Soedan, stil te liggen (Shimanyula 2012, p.127).

Figuur 2 (TUBS 2011). *De staat Zuid-Soedan (rood) en de staat Soedan (blauw) op de kaart van Afrika.*

De economische crisis werd gevolgd door onenigheden binnen de Zuid-Soedanese regering tussen president Salva Kiir Mayardiit en vicepresident Riek Machar. Een nieuwe burgeroorlog ontstond, waarmee de nieuwe staat Zuid-Soedan weer uit elkaar getrokken werd (BBC 2015). De burgeroorlog in Zuid-Soedan is voornamelijk een oorlog tussen de etnische groepen de Dinka en de Nuer. President Salva Kiir Mayardiit, die zelf tot de etnische groep van de Dinka behoort, wordt gesteund door de Dinka, terwijl vicepresident Riek Machar, die zelf tot de etnische groep van de Nuer behoort, wordt gesteund vanuit de Nuer (Shimanyula 2012, p.10 & p.27). Andere etnische groepen, voornamelijk uit het zuiden van Zuid-Soedan, zijn meer verdeeld over de twee kampen en staan deels ook buiten het conflict (International Crisis Group 2016, p.ii & p.1).

Het is opmerkelijk er dat slechts twee jaar na de onafhankelijkheid opnieuw een burgeroorlog is uitgebroken in Zuid-Soedan. Op het eerste gezicht lijkt verschil in etniciteit de belangrijkste structurele oorzaak van de burgeroorlog in Zuid-Soedan. Er is namelijk sprake van een oorlog tussen de etnische groepen van de Dinka en de Nuer. Minder structurele oorzaken zijn mogelijk persoonlijke strijd om leiderschap binnen de regering van Zuid-Soedan en het ontbreken van een staatsstructuur na eerdere burgeroorlogen. Sinds april 2016 is er vrede in Zuid-Soedan, maar zoals weergegeven in het nieuwsbericht op pagina 1 van deze bachelor thesis kan ‘door één vonk de oorlog weer uitbreken’ (Lindijer 2016).

Hoofdstuk 3: De Dinka en de Nuer

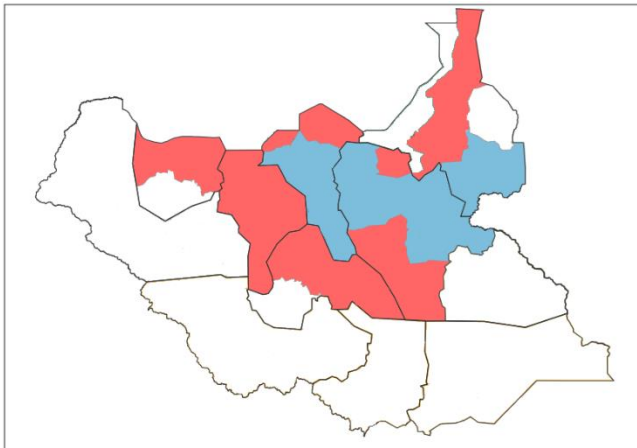
In dit hoofdstuk worden de concepten etniciteit en conflict uiteengezet aan de hand van een beschrijving van de etnische groepen van de Dinka en de Nuer.

Etniciteit

Etniciteit is een omstreden begrip dat op zeer uiteenlopende wijzen gedefinieerd kan worden. Door sommige onderzoekers wordt etniciteit gezien als een biologisch fenomeen (Sokolovskii & Tishkov 2012, p.241). In deze opvatting houdt etniciteit verband met familie en zijn etnische groepen gebaseerd op het bestaan van een gelijke oorsprong. Het delen van een bepaalde afkomst staat ook centraal in de definitie die Connor (2004, p.39) van het concept natie geeft. De concepten etniciteit en natie worden door Connor (2004, p.38) en Eller (1999, p.16) dan ook aan elkaar gelijk geschakeld. Volgens Connor (2004, p.37) is een natie de grootste sociale categorie die verband houdt met familie. Het gaat er hierbij om dat mensen in hun gedachten een beeld van onderlinge verbondenheid hebben (Anderson 2006, p.6). De definitie van natie zoals Connor (2004, p.38) deze geeft wordt door Smith (2002, p.10) bekritiseerd. In tegenstelling tot Connor (2004, p.39) definieert Smith (2002, p.17) het concept natie als een groep mensen met een gedeelde aanduiding, geschiedenis, publieke cultuur en gebruiken en rechten. Verder moet er volgens Smith (2002, p.17) bij een natie ook sprake zijn van een historisch grondgebied. Waar Connor (2004) de nadruk legt op oorsprong kiest Smith (2002) meer voor een sociale afbakening.

Smith's (2002, p.17) definitie van natie is sterk vergelijkbaar met de definitie die Spear geeft van het concept stam. Het concept stam wordt door Spear (2003, p.16) gedefinieerd als een afgebakende groep mensen met een gedeelde taal, geschiedenis en cultuur, die verbonden is aan een bepaald grondgebied. De geschiedenis van Afrika wordt vaak uitgelegd in termen van stammen, maar in principe verschillen stammen weinig van naties. Een mogelijk verschil tussen een stam en een natie is de grootte van de groep mensen. Barnard en Spencer (2012, p.788) stellen dat een stam een politieke eenheid is, die groter is dan een clan, maar kleiner dan een natie. Het is echter niet duidelijk bij welke hoeveelheid mensen er gesproken kan worden van een stam of van een natie. Waar vroeger vaak ook stammen werd gesproken, wordt nu vaker het begrip etniciteit gebruikt. In deze bachelor thesis zal gesproken worden van etnische groepen.

De bevolking van Zuid-Soedan bestaat uit ongeveer 12 miljoen mensen en is verdeeld over zeker 18 verschillende etnische groepen of naties (CIA 2016). De Dinka en de Nuer zijn de twee grootste etnische groepen in Zuid-Soedan (figuur 3). De Dinka maken ongeveer 35% uit van de bevolking, ruim 4 miljoen mensen, en de Nuer ongeveer 15%, bijna 2 miljoen mensen (CIA 2016). De etnische groepen van de Dinka en de Nuer zijn weer onder te verdelen in verschillende stammen.

Figuur 3 (Radio Tamazuj 2015). *De gebieden binnen Zuid-Soedan waar voornamelijk Dinka (rood) en Nuer (blauw) wonen.*

De Dinka en de Nuer worden over het algemeen als twee aparte etnische groepen gezien, maar in veel opzichten zijn er belangrijke overeenkomsten tussen de Dinka en de Nuer. In tegenstelling tot het voornamelijk Islamitische Soedan zijn de Dinka en de Nuer overwegend Christelijk en animistisch (Shimanyula 2012, p.xxv). De talen die de Dinka en de Nuer spreken zijn beide Nilotische talen en sterk aan elkaar verwant. Zowel de Dinka als de Nuer leven grotendeels van veeteelt. In 1940 beargumenteerde Evans-Pritchard (1940, p.125) dat de Dinka en de Nuer ook onderdeel uitmaken van hetzelfde politieke systeem. Geen van beide groepen is recentelijk naar Zuid-Soedan geïmmigreerd en beide groepen kunnen gezien worden als de oorspronkelijke bewoners van het gebied (Newcomer 1972, p.6).

Newcomer (1972, p.7) gaat nog verder en suggereert zelfs dat dat de Dinka en de Nuer een gelijke oorsprong hebben tot ongeveer 400 jaar geleden. Volgens Hutchinson (2000, p.8) waren de Dinka en de Nuer voor de komst van kolonialisme niet georganiseerd in duidelijke stammen. Er zou juist sprake zijn geweest van onduidelijke overgangen tussen de Dinka en de Nuer. Zelfs in de tijd van het kolonialisme trouwden de Dinka en de Nuer onderling (Evans-Pritchard 1940, p.227). Tijdens veeroven gevangen genomen Dinka opgenomen binnen de stammen van de Nuer en ook volledig als Nuer behandeld (Kelly 1985, p.64 & p.73). In 1940 schatte Evans-Pritchard (1940, p.221) dat bijna de helft van de Nuer-bevolking uit oorspronkelijke Dinka bestaat.

In plaats van etniciteit als een biologisch fenomeen kan etniciteit ook gezien worden als een sociaal fenomeen. Etniciteit wordt in dit geval beschouwd als een sociaal construct dat gevormd wordt door interactie tussen groepen (Sokolovskii & Tishkov 2012, p.242). Interactie tussen groepen zorgt ervoor dat wordt bepaald welke mensen bij welke groep horen. Dit gebeurt doordat mensen zichzelf bij een bepaalde groep thuis voelen en doordat mensen door anderen bij een bepaalde groep geplaatst worden (Wieviorka 2013, p.700). Het thuis voelen van mensen bij een bepaalde groep wordt door Wieviorka (2013, p.700) een basis voor identiteit genoemd, terwijl het door anderen bij een bepaalde groep geplaatst worden door hem een basis van tegenstelling wordt genoemd.

In de opvatting van etniciteit als een sociaal construct is etniciteit vooral verbonden met het overkoepelende concept van sociale identiteit (Sokolovskii & Tishkov 2012, p.242). Identiteit en daarmee ook etniciteit zijn contextueel (Mitchell 2012, p.368). Dit wil zeggen dat identiteit en etniciteit bepaald worden door plaats en tijd (Darwin 2010, p.390). Interactie tussen groepen zorgt voor een herkenning van verschil tussen groepen (Mitchell 2012, p.368). Grenzen tussen groepen worden duidelijker doordat binnen groepen de eigen kenmerken worden afgezet tegenover de kenmerken van de andere groep. (Fassin 2011, p.214). Etniciteit krijgt op deze manier vooral betekenis door het bestaan van een andere groep op een bepaalde plaats en in een bepaalde tijd (Darwin 2010, p.390).

Etniciteit als sociaal construct kan ook tot uiting komen als een instrument van een politieke elite. Vanuit politieke elites kunnen ideeën over etniciteit en de geschiedenis hiervan om uiteenlopende redenen worden gemanipuleerd (Sokolovskii & Tishkov 2012, p.242). Darwin (2010, p.386) beschrijft dat sociale grenzen voortkomend uit etniciteit in Afrika vaak ontstaan zijn vanuit een wisselwerking tussen koloniale overheersing en lokale elites.

Waar Hutchinson (2000, p.8) stelt dat de Dinka en de Nuer voor de komst van kolonialisme niet georganiseerd waren in duidelijke stammen, stelt Spear (2003, p.18) juist dat er voor de komst van kolonialisme wel degelijk gesproken kan worden van het bestaan van verschillende etnische groepen in Afrikaanse samenlevingen. Kolonialisme zou alleen gezorgd hebben voor hardere sociale scheidslijnen tussen de verschillende etnische groepen. Een duidelijkere scheiding tussen de Dinka en de Nuer is volgens Newcomer (1972, p.7) ontstaan door een groeiende bevolkingsdruk in Zuid-Soedan. Een groeiende bevolkingsdruk heeft automatisch meer interactie tussen groepen tot gevolg. Competitie over land en vee zorgde voor oorlogen en veeroven (Newcomer 1972, p.7). Evans-Pritchard (1940, p.125) beschrijft dat de relatie tussen de Dinka en de Nuer volgens de geschiedenis en mythen van de Dinka en de Nuer altijd vijandig geweest is. Etniciteit zorgt hierbij voor de sociale grens tussen de twee groepen.

Conflict

Identiteit en sociaal conflict hangen nauw samen (Bowman 2001, p.42). Identiteit vormt sociale grenzen die sommige mensen omsluit en andere mensen uitsluit en uitsluiting kan gepaard gaan met geweld. Etniciteit is echter niet op zichzelf een oorzaak van conflict (Green 2007, p.720). Er is geen lineair verband tussen etnische diversiteit en conflict (Green 2007, p.718). Het is zelfs zo dat een hoge mate van etnische diversiteit leidt tot het bestaan van weinig conflicten. Eller (1999, p.11) stelt wel dat bepaalde gebeurtenissen in situaties katalyserend kunnen werken in het ontstaan van conflict vanuit etniciteit. Wanneer mensen zich beroepen op etniciteit kan dit een basis vormen voor conflict (Green 2007, p.718).

Sociaal conflict en oorlog zijn niet hetzelfde. Op het moment dat er sprake is van langdurig en ongelimiteerd geweld is er geen sprake meer van een sociaal conflict, maar van oorlog (Wieviorka 2013, p.699). Harrison (2012, p.711) definieert oorlog als een politieke relatie tussen groepen, waarbij de groepen gebruik maken van dodelijk geweld om bepaalde eigen doelen na te streven. Oorlog wordt gevoerd door min of meer georganiseerde gemeenschappen en gaat niet om individuen. Vaak wordt oorlog gezien als een vorm van competitie over schaarse hulpbronnen (Harrison 2012, p.711).

De Nuer leven in drogere gebieden, wat ervoor zorgt dat ze altijd waterbronnen hebben moeten delen. Dit heeft geleid tot een meer nadrukkelijke organisatie binnen de stammen van de Nuer en een voordeel wat betreft de veeroveren op de Dinka (Riches 1973, p.308). Veeroveren en confrontaties komen ook voor tussen stammen binnen de Dinka en binnen de Nuer. Evans-Pritchard (1940, p.143) beschrijft dat twee stammen die elkaar bestrijden echter meestal samenwerken op het moment dat er sprake is van confrontatie met een grotere politieke eenheid. Zodra er conflicten ontstaan tussen de etnische groep van de Dinka en de etnische groep van de Nuer gaan de Dinka-stammen vaak samenwerken om als geheel tegen de Nuer-stammen op te treden en de Nuer-stammen gaan vaak samenwerken om als geheel tegen de Dinka op te treden. De Nuer zijn echter beter in staat tot het organiseren van bredere samenwerking tussen verschillende Nuer-stammen.

Vanuit de opvatting van etniciteit als een biologisch fenomeen is de grens tussen de Dinka en de Nuer minder duidelijk en bestaat er een basis van gemeenschappelijke identiteit tussen de Dinka en de Nuer (Evans-Pritchard 1940, p.221 & p.227; Hutchinson 2000, p.8; Kelly 1985, p.64 & p.73; Newcomer 1972, p.7). Vanuit etniciteit als sociaal fenomeen zijn wel sterke sociale grenzen gevormd tussen de Dinka en de Nuer (Evans-Pritchard 1940, p.125; Newcomer 1972, p.7). Op het moment dat er een beroep wordt gedaan op deze sociale grenzen kan conflict vanuit etniciteit ontstaan (Eller 1999, p.11; Green 2007, p.718).

Hoofdstuk 4: De Eerste Soedanese burgeroorlog

De periode van de Eerste Soedanese burgeroorlog vanaf dekolonisering in 1956 tot 1972 wordt in dit hoofdstuk besproken.

Op 1 januari 1956 werd Soedan als eerste naoorlogse Britse kolonie in Afrika onafhankelijk (Johnson 2003, p.21). Hoewel Soedan en Zuid-Soedan onder de Britse koloniale administratie als twee aparte landen werden beschouwd, kreeg Soedan als één geheel onafhankelijkheid (Johnson 2003, p.xviii & p.21). Al snel ontstond er vanuit Zuid-Soedan verzet tegen de Soedanese regering in Khartoem, de hoofdstad van Soedan.

Tussen het noorden van Soedan en het zuiden van Soedan bestaan verschillende tegenstellingen. Het grootste deel van de bevolking in het noorden van Soedan spreekt Arabisch, terwijl er in het zuiden van Soedan voornamelijk Nilotische talen worden gesproken (Shimanyula 2012, p.155). Verder is in het noorden van Soedan de bevolking voornamelijk Islamitisch, terwijl de bevolking in het zuiden van Soedan overwegend Christelijk en animistisch (Shimanyula 2012, p.xxv). Een andere mogelijke tegenstelling tussen het noorden van Soedan en het zuiden van Soedan is een verschil in huidskleur (Shimanyula 2012, p.xxv). Het is echter te kort door de bocht om te stellen dat het noorden van Soedan een bevolking met een lichtere huidskleur heeft dan het zuiden van Soedan. Al tijdens de Britse overheersing was het zuiden van Soedan economisch achtergesteld ten opzichte van het noorden van Soedan, hoewel er ook in het noorden van Soedan economisch achtergestelde gebieden bestonden (Johnson 2003, p.17). Meerdere scheidslijnen kruisen elkaar en versterken het verschil tussen het noorden van Soedan en het zuiden van Soedan. Deze verschillen zijn een belangrijke oorzaak voor de Eerste Soedanese burgeroorlog.

Het beleid van de Soedanese regering was na dekolonisering gericht op de Arabisering en Islamisering van het zuiden (D'Agoût 2013, p.62; Johnson 2003, p.30). Het zuiden van Soedan werd met harde hand onderdrukt en burgers waren vaak slachtoffer van acties van de regering (Johnson 2003, p.31). In Zuid-Soedan ontstond bovendien ontevredenheid over de uitsluiting van het zuiden van Soedan in de economische ontwikkeling van Soedan (D'Agoût 2013, p.60). Als reactie ontstond in Zuid-Soedan de guerrillabeweging Anyanya, een bredere beweging die niet was verbonden met een bepaalde etnische groep. Het begin van de Eerste Soedanese burgeroorlog was een feit.

De Eerste Soedanese burgeroorlog is een oorlog tussen guerrillabeweging Anyanya en de Soedanese regering. Anyanya begon met slechts 1.300 strijders, maar in de loop van de oorlog groeide dit aantal naar 10.000 tot 15.000 strijders (Dixon & Starkees 2016, p.372). De Soedanese regeringstroepen bestonden uit 12.000 militairen (Dixon & Starkees 2016, p.372). De guerrillabeweging Anyanya streefde naar zelfbeschikking voor Zuid-Soedan (Johnson 2003, p.31). Om deze reden is de Eerste Soedanese burgeroorlog voornamelijk een politieke oorlog. De beweging had maar weinig middelen en kon niet rekenen op internationale steun. Met wapens, voornamelijk gestolen van de Soedanese politie, werd gevochten tegen regeringstroepen (Johnson 2003, p.31). Anyanya kan niet gezien worden als een eenheid. In 1965 vond er zelfs een breuk plaats binnen Anyanya (Johnson 2003, p.32). Een deel van de beweging wilde zelfbeschikking voor het zuiden van Soedan, terwijl dit voor anderen niet genoeg was. Zij wilden een volledig onafhankelijk Zuid-Soedan (D'Agoût 2013, p.62). Tussen facties van Anyanya ontstonden onderling gevechten (Johnson 2003, p.33).

In eerste instantie was er geen inmenging vanuit de internationale gemeenschap in de Eerste Soedanese burgeroorlog. Internationale spanningen waren echter wel doorslaggevend voor het verloop van de Eerste Soedanese burgeroorlog. Na mislukte vredesbesprekingen in 1965, waarbij de Soedanese regering elke vorm van zelfbeschikking voor Zuid-Soedan weigerde, intensiverde de gevechten tussen Anyanya en de regeringstroepen (Johnson 2003, p.34). De guerrillabeweging had beschikking tot meer middelen door bemoeienis van Ethiopië, nadat Soedan de onafhankelijkheidsstrijd van Eritrea tegen Ethiopië steunde (Johnson 2003, p.36). Ook Israël steunde Anyanya, omdat Soedan kant koos tegen Israël tijdens de Zesdaagse Oorlog in 1967 (Shimanyula 2012, p.3). Door de steun van Ethiopië en Israël kon Anyanya uitgroeien tot een meer serieuze beweging. In de jaren die volgden vielen veel slachtoffers. Burgers raakten door internationale spanningen betrokken bij het conflict en er vonden verschillende slachtingen door regeringstroepen plaats onder burgers in het zuiden van Soedan (Johnson 2003, p.34). De schattingen van het aantal doden sinds de onafhankelijkheid van Soedan lopen uiteen van een half miljoen tot anderhalf miljoen (D'Agoût 2013, p.62; Hutchinson 1996, p.135). Het merendeel betrof burgerslachtoffers die omkwamen in kruisvuur tussen Anyanya en regeringstroepen.

Toen kolonel Nimeiry op 25 mei 1969 een socialistische staatsgreep pleegde werden de verhoudingen met het zuiden van Soedan milder (D'Agoût 2013, p.63; Johnson 2003, p.36). Rond dezelfde tijd wist rebellenleider Joseph Lagu de verschillende strijdkrachten van Anyanya te verenigen (Breidlid 2014, p.242; D'Agoût 2013, p.63). In 1971 begonnen vredesbesprekingen tussen Anyanya onder leiding van Lagu en de regering van Nimeiry in Addis Abeba, de hoofdstad van Ethiopië (D'Agoût 2013, p.63). Hierbij werd besloten dat Zuid-Soedan een beperkte vorm van zelfbeschikking kreeg op voorwaarde dat de wapens zouden worden neergelegd (D'Agoût 2013, p.63; Johnson 2003, p.36). Onderdeel van het akkoord was de afspraak dat de strijders van Anyanya werden opgenomen in het Soedanese leger (Breidlid 2014, p.280).

Binnen Zuid-Soedan was niet iedereen tevreden met het akkoord dat in Addis Abeba was gesloten. Vooral over de snelheid waarmee het akkoord tot stand was gekomen was onvrede (Breidlid 2014, p.250). De onvrede groeide door de dominante rol van de Dinka binnen politieke functies in Zuid-Soedan (Johnson 2003, p.53). Lagu pleitte voor meer decentralisatie in het zuiden van Soedan. Decentralisatie werd aangemoedigd door internationale instituties en donoren van ontwikkelingssamenwerking, een breder patroon binnen staten in sub-Sahara Afrika (Johnson 2003, p.53; Erk 2014, p.538). Zuid-Soedan werd opgedeeld in drie verschillende regio's, ondanks het feit dat de Zuid-Soedanese bevolking bij een referendum met grote meerderheid tegen dit voorstel stemde (Johnson 2003, p.54 & p.55; Shimanyula 2012, p.3). De macht van Zuid-Soedan als een eenheid werd hiermee gebroken.

De oorlog tussen Anyanya en de Soedanese regering ontstond voornamelijk vanuit de achtergestelde positie van Zuid-Soedan (D'Agoût 2013, p.60; Johnson 2003, p.31). De gevechten binnen Anyanya waren gebaseerd op verschil in politiek inzicht (D'Agoût 2013, p.62). Internationale spanningen waren doorslaggevend voor het verloop van de Eerste Soedanese burgeroorlog, maar stonden niet aan de basis van de oorlog (Johnson 2003, p.36; Shimanyula 2012, p.3).

Hoofdstuk 5: De Tweede Soedanese burgeroorlog

In dit hoofdstuk wordt de periode van de Tweede Soedanese burgeroorlog vanaf 1983 tot aan de afsplitsing de SPLM-Nasir in 1991 uiteengezet.

In 1983 brak de Tweede Soedanese burgeroorlog uit. Bij het uitbreken van de oorlog bestonden dezelfde tegenstellingen tussen het noorden van Soedan en het zuiden van Soedan als in de Eerste Soedanese burgeroorlog en de Tweede Soedanese burgeroorlog is dan ook in veel opzichten vergelijkbaar met de Eerste Soedanese Burgeroorlog. De Tweede Soedanese burgeroorlog is een oorlog tussen guerrillabeweging SPLM/A en de Soedanese regering. In tegenstelling tot de Eerste Soedanese burgeroorlog, waar in eerste instantie geen inmenging vanuit de internationale gemeenschap was, ontstond de Tweede Soedanese burgeroorlog juist voor een groot deel door internationale spanningen (Johnson 2003, p.59).

In 1974 vond er in Ethiopië een communistische staatsgreep plaats, waarbij keizer Haille Selassie werd afgezet. Om tegenwicht te bieden tegen het communisme in Oost-Afrika kreeg Nimeiry steun van de Verenigde Staten (Johnson 2003, p.57). In het zuiden van Soedan werd bovendien olie ontdekt en de Verenigde Staten had grote belangen in de handel in deze olie (D'Agoût 2013, p.63). Om zijn eigen positie binnen Soedan te verstevigen en tegenstanders de wind uit de zeilen te nemen volgde Nimeiry een meer Islamitische politiek (Johnson 2003, p.56). Zich verzekerd gevoeld door via de Verenigde Staten verkregen wapens voerde Nimeiry in heel Soedan Shariawetgeving in en trok hij de beperkte zelfbeschikking van Zuid-Soedan in (D'Agoût 2013, p.63; Johnson 2003, p.58; Shimanyula 2012, p.3).

In het zuiden van Soedan ontstond opnieuw een guerrillabeweging, die zichzelf Anyanya 2 noemde (D'Agoût 2013, p.63). Deze beweging was echter slecht georganiseerd en zoals het ook het geval was geweest bij het begin van guerrillabeweging Anyanya was er sprake van een gebrek aan eenheid. De beweging begon als een kleine beweging met ongeveer 1.000 strijders (Dixon & Starkees 2016, p.390). Vanuit Ethiopië werd steun geleverd aan strijders van Anyanya 2 en verschillende milities werden ook in Ethiopië getraind. De reden dat Ethiopië Anyanya 2 steunde, was dat Soedan na de communistische staatsgreep in Ethiopië weer begonnen was met het steunen van de onafhankelijkheidsstrijd van Eritrea (Johnson 2003, p.59). De steun van de Ethiopische regering was cruciaal voor het ontstaan van Anyanya 2 (Suliman 2001, p.44).

In 1983 werd de guerrillabeweging Anyanya 2 onder rebellenleider John Garang verenigd in Bor en de naam van de beweging werd omgedoopt tot de Sudan People Liberation Movement, afgekort SPLM (D'Agoût 2013, p.63). De militaire tak van de SPLM werd bekend als de Sudan People Liberation Army, afgekort SPLA. Garang verkondigde dat het doel van de SPLM/A niet de afscheiding van Zuid-Soedan was (Scott 1985, p.71). El-Battahani (2013, p.32) stelt dat de SPLM/A juist de Arabisering en Islamisering van Soedan zou tegen willen gaan en zou strijden voor een scheiding van kerk en staat in een socialistisch verenigd Soedan. Het afschaffen van shariawetgeving was hierbij een belangrijk punt. Deze uitspraken hebben echter waarschijnlijk vooral te maken met het feit dat de SPLM/A zeer afhankelijk was van steun vanuit Ethiopië (Suliman 2001, p.45). Streven naar afscheiding van Zuid-Soedan zou het terugtrekken van de Ethiopische steun kunnen betekenen, omdat de Ethiopische regering zelf juist afscheidingsbewegingen in eigen land probeerde te onderdrukken. Ook socialistische idealen konden rekenen op Ethiopische steun. Vanaf de oprichting van de SPLM/A groeide het aantal strijders in de loop der jaren uit tot in de duizenden (Dixon & Starkees 2016, p.390).

Naarmate de oorlog vorderde werd de rol van etniciteit belangrijker. De SPLM/A bestond voornamelijk uit strijders van de etnische groep van de Dinka (Johnson 2003, p.67). President Nimeiry en zijn regering moedigde etnisch geweld tegen de Dinka aan en probeerde een leger van Nuer-strijders op de been te brengen om tegen de Dinka te vechten (Johnson 2003, p.68). Etnisch geweld werd een middel van de Soedanese regering om de macht van de SPLM/A te breken. De oorlog in Zuid-Soedan verzwakte de positie van Nimeiry en in april 1985 werd Nimeiry afgezet door een Islamitische staatsgreep (El-Battahani 2013, p.28; Shimanyula 2012, p.4). In 1986 werd de macht overgegeven aan de democratisch gekozen regering van al-Mahdi. In datzelfde jaar kwamen de Soedanese regering en de SPLM/A in Ethiopië overeen tot de afschaffing van de shariawetgeving in Zuid-Soedan (Johnson 2003, p.71; Suliman 2001, p.45). Ondanks deze onderhandelingen werd de strijd vanaf 1986 heftiger. De nieuwe Soedanese regering zette meer in op de bestrijding van de Dinka en zette Arabische milities uit de Soedanese provincies Kordofan en Darfur op tegen de Dinka (Johnson 2003, p.82). Daarnaast werden Zuid-Soedanese etnische milities gevormd door strijders van de voormalige Anyanya 2 (D'Agoût 2013, p.70; Breidlid 2014, p.287). Bij veeroven door dergelijke milities werden Dinka-dorpen geplunderd en veel Dinka-burgers kwamen daarbij om het leven.

In 1989 werd opnieuw een Islamitische staatsgreep gepleegd, waarbij president al-Bashir aan de macht kwam (El-Battahani 2013, p.32; Smimanyula 2012, p.5). Al-Bashir zag de strijd tegen het zuiden van Soedan als een heilige oorlog in de naam van de Islam (El-Battahani 2013, p.32). Onder al-Bashir stegen de militaire uitgaven van Soedan (El-Battahani 2013, p.33). De populariteit van de SPLM/A was echter gegroeid (Johnson 2003, p.83). De SPLM/A probeerde burgerdoelen zoveel mogelijk te vermijden, terwijl Arabische milities de Zuid-Soedanese bevolking juist vaak aanviel. Etnische milities die eerder tegen de SPLM/A vochten werden opgenomen binnen de SPLM/A en de SPLM/A werd niet langer als een Dinka-leger beschouwd (D'Agoût 2013, p.70; Johnson 2003, p.83). In 1991 was het aantal strijders binnen Ananya uitgegroeid tot ongeveer 55.000 (Dixon & Starkees 2016, p.390). Onder Garang boekte de SPLM/A enorme terreinwinsten en het grootste deel van Zuid-Soedan werd veroverd (D'Agoût 2013, p.70, Johnson 2003, p.83). Afscheiding van Zuid-Soedan werd een duidelijker punt op de politieke agenda in Zuid-Soedan (D'Agoût 2013, p.70; Hutchinson 2001, p.318). Het politieke doel vanuit de Eerste burgeroorlog en het begin van de Tweede Soedanese burgeroorlog was terug.

De oorlog tussen SPLM/A en de Soedanese regering ontstond voornamelijk vanuit internationale spanningen en als reactie op de Soedanese politiek (D'Agoût 2013, p.63; Johnson 2003, p.58 & p.59; Shimanyula 2012, p.3). In de loop van de Tweede Soedanese burgeroorlog werd verschil in etniciteit onder president Nimeiry ingezet als politiek middel om de SPLM/A te bestrijden (Johnson 2003, p.68). Nadat president al-Bashir aan de macht was gekomen verdween etniciteit weer naar de achtergrond (D'Agoût 2013, p.70; Johnson 2003, p.83).

Hoofdstuk 6: Afsplitsing SPLM-Nasir

In 1991 splitste een deel van de SPLM/A zich af als de SPLM-Nasir. De periode vanaf deze afsplitsing wordt in dit hoofdstuk bediscussieerd.

Het succes van de SPLM/A werd een halt toegeroepen door de val van het communistische regime in Ethiopië in 1991 (D'Agoût 2013, p.70). SPLM/A-leider Garang raakte zijn belangrijkste steunpilaar kwijt (Hutchinson 2001, p.310). Kort hierna vond er binnen de SPLM/A een splitsing plaats. Rebellenleiders Lam Akol en Riek Machar waren van mening dat SPLM/A-leider Garang zich als een dictator gedroeg en ze riepen op tot meer democratie binnen Zuid-Soedan (Johnson 2003, p.92 & p.93; Lusk 1992, p.30). Akol en Machar maakten gebruik van de verzwakte positie van de SPLM/A van Garang en de val van de Ethiopische regering was hiermee de directe aanleiding voor de splitsing binnen de SPLM/A (Johnson 2003, p.94). Akol en Machar vonden voornamelijk aanhang onder de Nuer-bevolking in Zuid-Soedan (Johnson 2003, p.94; Koos & Gutschke 2014, p.4). Eind augustus 1991 scheidde de SPLM-Nasir zich officieel af vanuit het hoofdkwartier van Machar in Nasir, een stad in een gebied waar voornamelijk Nuer wonen (Johnson 2003, p.95). In tegenstelling tot Garang waren Akol en Machar geen beroepsmilitairen, maar burgers (Lusk 1992, p.30).

Vanaf de afsplitsing van de SPLM-Nasir verandert het conflict in Zuid-Soedan. In tegenstelling tot de Eerste Soedanese burgeroorlog en de Tweede Soedanese burgeroorlog vinden gevechten vanaf de afsplitsing van de SPLM-Nasir vooral plaats tussen de SPLM/A en de SPLM-Nasir (Hutchinson 2001, p.308). Machar en Akol splitsten zich in eerste instantie af van de SPLM/A van Garang vanuit verschil in politiek inzicht en vanwege een machtsstrijd om het leiderschap binnen de SPLM/A. Het voornaamste doel van de SPLM-Nasir was het afzetten van Garang (Johnson 2003, p. 98). Garang behoorde tot de etnische groep van de Dinka en binnen de SPLM-Nasir ontstonden toenemende anti-Dinka sentimenten (Johnson 2003, p.97). Om strijders te kunnen mobiliseren werd verschil in etniciteit van belang in Zuid-Soedan (Hutchinson 2001, p.309). Het feit dat Garang een Dinka is, werd bewust aangezet binnen de SPLM-Nasir (Johnson 2003, p.98). In oktober en november vielen Nuer-troepen de geboorteplaats van Garang, Bor, binnen (Hutchinson 2001, p.308). Bij deze aanval werden 2.000 Dinka-burgers vermoord (Bredlid 2014, p.302). Huizen werden platgebrand en vee werd gestolen. Ongeveer 70 procent van de bevolking van Bor raakte ontheemd (Hutchinson 2001, p.308). De hongersnood die volgde kostte 250.000 mensen (Bredlid 2014, p.302). De

SPLM/A van Garang nam vervolgens wraak op de SPLM-Nasir door Nuer-dorpen aan te vallen (Hutchinson 2001, p.308). Overal in Zuid-Soedan ontstonden gevechten tussen verschillende splintergroeperingen (Briedlid 2014, p.302). Veel Dinka bleven de SPLM/A steunen, terwijl veel Nuer gingen vechten voor de SPLM-Nasir. Dinka en Nuer kwamen tegenover elkaar te staan.

Hutchinson (2000, p.6) stelt dat sinds de splitsing van de SPLM/A in 1991 de Dinka en de Nuer gemeenschappen te maken hebben gekregen met een regionale subcultuur van etnisch geweld. Tot de splitsing van de SPLM/A hadden Dinka en Nuer strijders bij onderlinge confrontaties volgens Hutchinson (2000, p.8) niet de intentie vrouwen, kinderen en ouderen te vermoorden. Verder werd het als onethisch gezien om huizen plat te branden en oogsten te vernietigen. Door zuidelijke militaire leiders werden etnische verschillen bewust uitgemeten tijdens de onderlinge gevechten in het zuiden van Soedan vanaf de jaren 90 (Hutchinson 2000, p.10). De burgerbevolking werd op basis van etnische scheidslijnen door milities getroffen (Hutchinson 2001, p.310).

De SPLM-Nasir had meer wapens nodig om stand te kunnen houden en tegen Garang's SPLM/A te kunnen vechten. Bij gebrek aan andere mogelijke medestanders sloot de SPLM-Nasir een alliantie met de regering van Soedan, ondanks het feit dat zij eerder juist tegen hen gevochten hadden (Johnson 2003, p.99). De Soedanese regering steunde de SPLM-Nasir met geld en militaire middelen. Bovendien beloofde de Soedanese regering dat de Nuer zouden delen in de olieopbrengsten als het vrede was in het gebied rondom de olievelden (Arya 2009, p.71). Toen bleek dat het afzetten van Garang moeilijker was dan gedacht, besloten Akol en Machar verder in zee te gaan met de regering van Soedan. Via het grondgebied van de SPLM-Nasir trokken ook regeringstroepen op tegen de SPLM/A van Garang. De populariteit van SPLM-Nasir daalde door de samenwerking met de Soedanese regering (Hutchinson 2001, p.322). De positie van Machar binnen de SPLM-Nasir werd betwist (Suliman 2001, p.47). Er volgde een periode van geweld tussen Nuer-gemeenschappen onderling (Hutchinson 2001, p.322; Suliman 2009, p.47). Hiermee vonden gevechten niet alleen plaats langs etnische scheidslijnen.

Onder internationale druk begon de Soedanese regering in 1997 met vredesonderhandelingen met de SPLM/A (Shimanyula 2012, p.5). De Soedanese regering was de eerdere steun van de Verenigde Staten verloren en in 1997 stelde de Amerikaanse regering zelfs een handelsembargo in tegen Soedan (Arya 2009, p.72). Ondanks verschillende verdragen bleven gevechten in Zuid-Soedan aanhouden (Shimanyula 2012, p.5). In 2000 trok Machar zich terug en richtte hij een nieuwe militie op, de Sudan's People's Democratic Forces (Breidlid 2014, p.299; Hutchinson 2001, p.325). Deze militie heeft echter nooit meer dan 2.000 strijders gekend (Dixon & Starkees 2016, p.390). Na het uitblijven van succes besloot Machar zich in 2002 opnieuw aan te sluiten bij de SPLM/A van Garang, waar hij een leidinggevende positie kreeg om eenheid tussen de Dinka en de Nuer te promoten en conflict in de toekomst te voorkomen (Breidlid 2014, p.299).

De gevechten tussen de SPLM/A en de SPLM-Nasir vonden plaats langs etnische scheidslijnen (Hutchinson 2000, p.6; Hutchinson 2001, p.309). Etniciteit, door middel van samenwerking met de Nuer, was voor de Soedanese regering een middel om de bedreiging van de SPLM/A terug te dringen, terwijl etniciteit voor leiders van milities in Zuid-Soedan een middel was om strijders te mobiliseren (Hutchinson 2000, p.6, p.7 & p.10). De gevechten vonden niet alleen langs etnische scheidslijnen plaats, maar ook binnen de etnische groep van de Nuer (Hutchinson 2001, p.322; Suliman 2009, p.47). De val van het Ethiopische regime en de daarmee verzwakte positie van Garang was een oorzaak voor de afsplitsing van de SPLM-Nasir (Johnson 2003, p.94). Het wegvallen van Amerikaanse steun zorgde voor een verzwakte positie van de Soedanese regering (Arya 2009, p.72).

Hoofdstuk 7: Onafhankelijkheid en de recente Zuid-Soedanese burgeroorlog

In dit hoofdstuk wordt de aanloop naar de recente Zuid-Soedanese burgeroorlog, waar in hoofdstuk 2 al aandacht voor is geweest, verder uitgewerkt.

De SPLM/A werd na hereniging in 2002 een steeds grotere bedreiging voor de Soedanese regering. De gevechten in Soedan die al decennia duurden, hadden een verwoestend effect gehad op de Soedanese economie (Zambakari 2013, p.18). Waar Soedan eerder op steun van de Verenigde Staten kon rekenen, was de Amerikaanse regering na de aanslagen op 9 september 2001 juist sterk tegen de Soedanese regering gekant (Zambakari 2013, p.18). Soedan was sinds al-Bashir aan de macht was gekomen een broedplaats voor terroristische groeperingen en onder anderen Osama Bin Laden had zijn geld verdiend met ondernemingen in Soedan (Arya 2009, p.67 & 68). De SPLM/A had een sterke positie ten opzichte van de Soedanese regering vanwege het wegvallen van de steun van de Verenigde Staten.

Gevechten bleven niet langer beperkt tot het zuiden van Soedan, maar ook het westen van Soedan en het gebied rondom het Nuba-gebergte in centraal Soedan raakten steeds verder betrokken bij de strijd tussen de Soedanese regering en de SPLM/A (Zambakari 2013, p.18). Het zag er niet naar uit dat de regeringstroepen de SPLM/A zouden kunnen terugdringen binnen afzienbare tijd. Vanuit deze kwetsbare positie en vanuit internationale druk besloot de Soedanese regering over te gaan op vredesonderhandelingen met de SPLM/A.

Op 20 juli 2002 werd er in de Keniaanse stad Machakos vrede gesloten tussen de Soedanese regering en de SPLM/A (Shimanyula 2012, p.5). Twee jaar later werd een nieuw verdrag gesloten, de Comprehensive Peace Agreement, waarin werd vastgesteld dat Zuid-Soedan het recht tot zelfbeschikking kreeg. Zuid-Soedan kreeg een eigen regering met SPLM/A-leider Garang als president. Bovendien werd Garang benoemd tot vicepresident van Soedan. Salva Kiir Mayardiit, net als Garang afkomstig vanuit de etnische groep van de Dinka, werd als vicepresident van Zuid-Soedan benoemd. In de Comprehensive Peace Agreement werd ook afgesproken dat er na een periode van 6 jaar een referendum gehouden zou worden in Zuid-Soedan over volledige onafhankelijkheid van Zuid-Soedan (Zambakari 2013, p.17). Nog in hetzelfde jaar kwam Garang om bij een helikopterongeluk. Mayardiit werd president van Zuid-Soedan en voormalig rebellenleider Machar werd de nieuwe vicepresident van Zuid-Soedan (BBC 2015).

Na het afgesproken referendum op 9 januari 2011, waarbij ondanks druk van de Soedanese regering 99% van de Zuid-Soedanese bevolking voor de onafhankelijkheid stemde, scheidde Zuid-Soedan zich op 9 juli 2011 af na 55 jaar van burgeroorlogen (United Nations 2011). Zuid-Soedan kreeg een eigen vlag, volkslied, munteenheid en andere nationale symbolen. Van een coherente staat was echter nog geen sprake. Het langdurige geweld in het zuiden van Soedan had ervoor gezorgd dat elke vorm van bestuur of traditionele autoriteit verloren was gegaan (Leonardi 2013, p.180). De staat moest volledig worden opgebouwd vanuit een situatie waarin militaire structuren bepalend waren geweest (Martin-Kessler & Poiret 2013). Daarnaast was er ook de enorme uitdaging om een nationale eenheid te creëren tussen etnische groepen die elkaar lange tijd bevochten hadden (Koos & Gutschke 2014, p.4).

De regering van president Mayardiit en vicepresident Machar die sinds 2005 aan de macht was in Zuid-Soedan, bleef ook na de onafhankelijkheid bestaan (BBC 2015). Binnen de partij van de SPLM was er echter totaal geen politieke eenheid (Breidlid 2014, p.348). De SPLM/A was een verzetsbeweging geweest en had niet zozeer een politieke ideologie. De Zuid-Soedanese regering kreeg hulp vanuit de internationale gemeenschap en de Verenigde Naties zette de United Nations Mission in the Republic of South Sudan op, afgekort UNMISS (United Nations 2011). De verwachtingen voor de toekomst van Zuid-Soedan waren hooggespannen (Martin-Kessler & Poiret 2013).

Zoals genoemd in hoofdstuk 2 verliep de vorming van een nieuwe staat moeizaam (BBC 2012). Vanwege grote economische problemen na het uitblijven van inkomsten uit oliebronnen door conflict over olietransport via de havens in Soedan werd Zuid-Soedan afhankelijk van internationale donoren en buitenlandse leningen (Martin-Kessler & Poiret 2013; Shimanyula 2012, p.130). De economische crisis werd in 2013 gevolgd door een politieke crisis. Verschillende SPLM-politici waren van mening dat Zuid-Soedan niet democratisch genoeg was en dat president Mayardiit teveel macht naar zich toe trok (Breidlid 2014, p.348). Zonder duidelijke uitleg ontbond Mayardiit in juli 2013 de regering (Breidlid 2014, p.348; Koos & Gutschke 2014, p.2). Vicepresident Machar zou volgens Mayardiit een staatsgreep willen plegen (BBC 2015). Feit was wel dat Machar mee wilde doen als kandidaat voor de presidentsverkiezingen die gepland stonden voor 2015 en waarschijnlijk liet president Mayardiit de regering om deze reden vallen (Koos & Gutschke 2014, p.2).

President Mayardiit werd gesteund door de Dinka, terwijl de afgezette vicepresident Riek Machar werd gesteund vanuit de Nuer (Koos & Gutschke 2014, p.2). Etniciteit werd voor leiders van milities in Zuid-Soedan opnieuw een middel om strijders te kunnen mobiliseren. Daarnaast waren de gevechten uit het verleden nog niet vergeten (Koos & Gutschke 2014, p.4). Op 16 december 2013 braken gevechten uit. Dinka milities, de SPLM Government, en Nuer milities, de SPLM in Opposition, kwamen tegenover elkaar te staan en slechts twee jaar na de onafhankelijkheid van Zuid-Soedan ontstond een nieuwe burgeroorlog (Koos & Gutschke 2014, p.2). Er kan nog niet met zekerheid worden vastgesteld hoeveel mensen er zijn omgekomen tijdens de Zuid-Soedanese burgeroorlog. Volgens de Verenigde Naties gaat het om tienduizenden doden (Al-Jazeera 2016). BBC (2016) bericht dat er verder 2,2 miljoen mensen ontheemd zijn. Het gaat hierbij om zowel Dinka als Nuer.

De recente Zuid-Soedanese burgeroorlog is tot op zekere hoogte een herhaling van het conflict in de jaren 90 (Koos & Gutschke 2014, p.4). De oorlog speelt zich zeer duidelijk af langs etnische scheidslijnen en etniciteit werd voor leiders van milities in Zuid-Soedan opnieuw een middel om strijders te kunnen mobiliseren (Koos & Gutschke 2014, p.4).

Hoofdstuk 8: Analyse en conclusie

In de onderzoeksvraag en in deze bachelor thesis ligt de focus op het concept etniciteit. Vanuit een historisch kader is er in de thesis geconcentreerd op de casus van Zuid-Soedan vanaf dekolonisering in 1956 tot en met de recente Zuid-Soedanese burgeroorlog. Deze oorlog vindt zeer duidelijk plaats langs etnische scheidslijnen (Koos & Gutschke 2014, p.4).

Uit de bestudering van de geschiedenis van conflict in de regio van Zuid-Soedan blijkt dat etniciteit vanaf dekolonisering lange tijd geen rol heeft gespeeld in conflict in Zuid-Soedan (D'Agoût 2013, p.60 & p.62; Johnson 2003, p.31). Etniciteit is wel een structuur die al in de periode voor dekolonisering tot sociale grenzen leidde tussen de Dinka en de Nuer, hoewel er tussen de Dinka en de Nuer ook een basis bestaat van gemeenschappelijke identiteit (Evans-Pritchard 1940, p.125 & p.221; Kelly 1985, p.64 & p.73; Newcomer 1972, p.7). Zowel tijdens de Eerste Soedanese burgeroorlog als aan het begin van de Tweede Soedanese burgeroorlog was niet etniciteit, maar het politieke doel van zelfbeschikking voor Zuid-Soedan de belangrijkste reden voor conflict (D'Agoût 2013, p.63; Johnson 2003, p.31).

De rol van etniciteit verandert tijdens de Tweede Soedanese burgeroorlog. Etniciteit werd een politiek en militair middel tijdens conflict. Aangezien de SPLM/A voornamelijk uit strijders van de etnische groep van de Dinka bestond, moedige president Nimeiry etnisch geweld tegen de Dinka aan om de macht van de SPLM/A te breken (Johnson 2003, p.67 & p.68). Nadat president Nimeiry was afgezet, trad de betekenis van etniciteit in conflict onder president al-Bashir weer naar de achtergrond. Door verharding van de strijd onder al-Bashir werden binnen de SPLM/A etnische milities opgenomen die eerder tegen de SPLM/A vochten; de SPLM/A was daarmee niet langer vooral een Dinka-leger (D'Agoût 2013, p.70; Johnson 2003, p.83).

Met de afsplitsing van de SPLM-Nasir werd etniciteit in de jaren 90 sterker een politiek en militair middel. Aan de hand van etniciteit werd vanuit de Soedanese regering net als in de Tweede Soedanese burgeroorlog geprobeerd de macht van de SPLM/A terug te dringen en tegelijkertijd werden etnische verschillen door zuidelijke militaire leiders bewust uitgemeten om zo strijders te mobiliseren (Hutchinson 2000, p.6, p.7 & p.10). Etniciteit is hiermee een sociaal construct dat tot uiting komt als een instrument van een politieke elite zoals beschreven door Sokolovskii en Tishkov (2012, p.242). De recente Zuid-Soedanese burgeroorlog vanaf 2013 is in feite een herhaling van het conflict na de afsplitsing van de

SPLM-Nasir. Dit burgeroorlog komt dan ook deels voort uit een al bestaand wantrouwen sinds de afsplitsing van de SPLM-Nasir in de jaren 90 (Koos & Gutschke 2014, p.4).

Etniciteit kan zich in de casus van Zuid-Soedan ontwikkelen tot een politiek en militair middel juist omdat er al een langdurige structuur van etnische sociale grenzen bestond. Het idee van Green (2007, p.720) dat pas wanneer mensen zich beroepen op etniciteit, dit ook daadwerkelijk een basis gaat vormen voor conflict, wordt vanuit de casus van Zuid-Soedan bevestigd. Hoewel etniciteit op zichzelf geen oorzaak is voor conflict zijn langdurige etnische sociale grenzen wel een voorwaarde om een beroep te kunnen doen op etniciteit. De casus van Zuid-Soedan laat zien dat op het moment dat mensen zich gaan beroepen op etniciteit het moeilijk is om etniciteit weer naar de achtergrond te doen laten verdwijnen. Nationale eenheid wordt moeilijk gecreëerd vanuit etnische groepen die elkaar lange tijd bevochten hebben en met het bestaan van militaire structuren binnen de samenleving (Koos & Gutschke 2014, p.4; Martin-Kessler & Poiret 2013). De Zuid-Soedanese burgeroorlog is een voortzetting van eerder conflict in de jaren 90 en ook nu er vrede is in Zuid-Soedan blijft er sprake van een zeer riskante fase (Lindijer 2016).

Eller (1999, p.11) stelt dat in situaties bepaalde gebeurtenissen katalyserend kunnen werken in het ontstaan van conflict uit etniciteit. In het geval van Zuid-Soedan zijn dergelijke gebeurtenissen vooral verbonden met dynamieken in de internationale politiek (D'Agoût 2013, p.63 & p.70; Johnson 2003, p.36 & p.59; Shimanyula 2012, p.3 & p.5; Suliman 2001, p.44; Zambakari 2013, p.18). Vooral Ethiopië en de Verenigde Staten zijn hierin belangrijk. Regimewisselingen in Ethiopië zijn beslissend voor het conflict in Zuid-Soedan en de houding van de Verenigde Staten is van belang voor de positie van de Soedanese regering (D'Agoût, p.70; Johnson 2003, p.57). De vondst van olie is ook een gebeurtenis die bijgedragen heeft aan het ontstaan van conflict vanuit etniciteit (Arya 2009, p.71; D'Agoût, p.63).

Conclusie

Aan het begin van deze bachelor thesis is de onderzoeksvraag als volgt geformuleerd:

Wat is de rol van etniciteit in conflict in de regio van Zuid-Soedan?

Concluderend kan worden gesteld dat etniciteit een rol speelt in de regio van Zuid-Soedan. Etniciteit is niet een oorzaak van conflict, maar kan wel een rol van betekenis spelen in conflict. Deze rol van betekenis wordt met name gecreëerd door een bewust beroep op etniciteit. Dit wil zeggen wanneer etniciteit wordt aangegrepen en ingezet als politiek middel. Wel is het zo dat er alleen een beroep kan worden gedaan op etniciteit als politiek en militair middel wanneer er ook sprake is langdurige structuur van etnische sociale grenzen binnen een samenleving. De rol van etniciteit in conflict in de regio van Zuid-Soedan is aanwezig, maar is niet aantoonbaar oorzaak van conflict.

De casus Zuid-Soedan is zoals eerder genoemd een extreme casus waarin het onderwerp van onderzoek zeer prominent aanwezig is. Toch is de casus ook zeer specifiek en kunnen bevindingen uit dit onderzoek niet zonder meer gegeneraliseerd worden. In dit onderzoek komt vooral naar voren dat vele aanleidingen en oorzaken een rol spelen in conflict en dat etniciteit niet per definitie als oorzaak van conflict kan worden aangemerkt.

Literatuurlijst

Al-Jazeera (2016). UN: Tens of thousands killed in South Sudan war. Geraadpleegd op 5 juni 2016, van <http://www.aljazeera.com/news/2016/03/tens-thousands-killed-south-sudan-war-160303054110110.html>.

Anderson, B. (2006). *Imagined Communities: Reflections on the Origin and Spread of Nationalism*. London: Verso.

Arya, S. (2009). Sudan – Conflicts, Terror and Oil. *Journal of Defence Studies*, 3(4), 64-78.

Barnard, A. & Spencer, J. (2012). *The Routledge Encyclopedia of Social and Cultural Anthropology*. Abingdon: Routledge.

Bates, R.H. (1999). *Ethnicity, Capital Formation and Conflict*. Cambridge: Center for International Development.

BBC (2012). *Viewpoint: South Sudan has not lived up the hype*. Geraadpleegd op 14 april 2016, van <http://www.bbc.com/news/world-africa-18550314>.

BBC (2016). *South Sudan country profile*. Geraadpleegd op 7 april 2016, van <http://www.bbc.com/news/world-africa-14069082>.

Bowman, G. (2001). The Violence in Identity. In B.E. Schmidt & I.W. Schröder (Red.), *Anthropology of Violence and Conflict* (p.25-46). London: Routledge.

Breidlid, A. (2014). *A Concise History of South Sudan: New and Revised Edition*. Kampala: Fountain Publishers.

Bryman, A. (2012). *Social Research Methods*. Oxford: Oxford University Press.

Caselli, F. & Coleman, W.J. (2006). *On the Theory of Ethnic Conflict*. Londen: London School of Economics.

- CIA (2016). *The World Factbook: South Sudan*. Geraadpleegd op 7 april 2016, van <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/od.html>.
- Connor, W. (2004). The Timelessness of Nations. *Nations and Nationalism*, 10(1/2), 35-47.
- D'Agoût, M. (2013). Understanding the lethargy of Sudan's periphery-originated insurgencies. *Small Wars & Insurgencies*, 24(1), 75-83.
- Darwin, J. (2010). Empire and Ethnicity. *Nations and Nationalism*, 16(3), 383-401.
- Dixon, J.S. & Sarkees, M.R. (2016). *A Guide to Intra-state Wars: An Examination of Civil, Regional, and Intercommunal Wars, 1816-2014*. Washington D.C.: CQ Press.
- De Soysa, I. (2002). Paradise is a Bazaar? Greed, creed and governance in civil war, 1989-1999. *Journal of Peace Research*, 39(4), 395-416.
- De Vos, G.A. (1995). The Role of Ethnicity in Social History. Ethnic Pluralism: Conflict and Accommodation. In L. Romanucci-Ross & G.A. De Vos (Red.), *Ethnic Pluralism: Conflict and Accommodation*. (p.15-47). Walnut Creek: AltaMira Press.
- El-Battahani, A. (2013). The Post-Secession State in Sudan: Building Coalitions or Deepening Conflicts? In G.M. Sørnbø & A.G.M. Ahmed (Red.), *Sudan Divided – Continuing Conflict in a Contested State* (p.25-44). New York: Palgrave Macmillan.
- Eller, J.D. (1999). *From Culture to Ethnicity to Conflict: An Anthropological Perspective on International Ethnic Conflict*. Ann Arbor: The University of Michigan Press.
- Englebert, P. (2000). Pre-Colonial Institutions, Post-Colonial States, and Economic Development in Tropical Africa. *Political Research Quarterly*, 53(1), 7-36.
- Erk, J. (2014). Federalism and Decentralization in Sub-Saharan Africa: Five Patterns of Evolution. *Regional and Federal Studies*, 24(5), 335-552.

- Evans-Pritchard, E.E. (1940). *The Nuer: A Description of the Modes of Livelihood and Political Institutions of a Nilotic People*. Oxford: Clarendon Press.
- Fassin, D. (2011). Policing Borders, Producing Boundaries. The Governmentality of Immigration in Dark Times. *Annual Review of Anthropology* 40(1), 213-226.
- Green, E. (2007). Demography, Diversity and Nativism in Contemporary Africa: Evidence from Uganda. *Nations and Nationalism*, 13(4), p. 717-736.
- Harrison, S. (2012). War, Warfare. In A. Barnard & J. Spencer (Red.), *The Routledge Encyclopedia of Social and Cultural Anthropology* (p.711-712). Abingdon: Routledge.
- Hutchinson, S.E. (1996). *Nuer Dilemmas: Coping with Money, War, and the State*. Berkeley: California University Press.
- Hutchinson, S.E. (2000). Nuer ethnicity militarized. *Anthropology Today*, 13(3), 6-13.
- Hutchinson, S.E. (2001). A Curse from God? Religious and political dimensions of the post-1991 rise of ethnic violence in South Sudan. *The Journal of Modern African Studies*, 39(2), 307-331.
- International Crisis Group (2016). *South Sudan's South: Conflict in the Equatorias: Africa Report No. 236*. Brussels: International Crisis Group.
- Jesson, J.K., Matheson, L. & Lacey, F.M. (2011). *Doing your Literature Review: Traditional and Systematic Techniques*. Los Angeles: Sage.
- Johnson, D.H. (2003). *The Root Causes of Sudan's Civil Wars*. London: African International Institute.
- Kelly, R.C. (1985). *The Nuer Conquest: The Structure and Development of an Expansionist System*. Ann Arbor: University of Michigan Press.

Koos & Gutschke (2014). South Sudan's Newest War: When Two Old Men Divide a Nation. *German Institute of Global and Area Studies Focus*, 2(1), 1-8.

Kulumba, M. (2003). Ethnocentrism and Movement Politics in Uganda: An Analysis of the Ethnic Conflict during the 2002 District Council Elections in Kibaale District – Bunyoro Kingdom. In: A. Okuni & R. Ssewakiryanga (Red.), *Post-Colonial Studies in Africa*. Kampala: Centre for Basic Research.

Leonardi, C. (2013). *Dealing with Government in South Sudan: Histories of Chiefship, Community and State*. Woodbridge: James Currey.

Lindijer, K. (2016, 27 april). Rebellenleider Machar is terug, Zuid-Soedan krijgt een nieuwe kans. *NRC Handelsblad*, p.14-15.

Lusk, G. (1992). Democracy and Liberation Movements: The Case of the SPLA. *Middle East Report*, No.174, 30-31.

Martin-Kessler, F. & Poiret, A. (2013). *State Builders*. Hilversum: Holland Doc.

Mitchell, J. (2012). Identity. In A. Barnard & J. Spencer (Red.), *The Routledge Encyclopedia of Social and Cultural Anthropology* (p.368-369). Abingdon: Routledge.

Newcomer, P.J. (1972). The Nuer are Dinka: An Essay on Origins and Environmental Determinism. *Man*, 7(1), 5-11.

Reilly, B. (2000). Democracy, Ethnic Fragmentation and Internal Conflict: Confused Theories, Faulty Data and the 'Crucial Case' of Papua New Guinea. *International Security*, 25(3), 162-185.

Riches, D. (1973). The Nuer and the Dinka. *Man*, 8(1), 307-308.

Scott, P. (1985). The Sudan's Peoples' Liberation Movement (SPLM) and Liberation Army (SPLA). *Review of African Political Economy*, 33(1), 69-82.

Shimanyula, J.B. (2012). *The Birth of South Sudan*. Nairobi: Africawide Network.

Smith, A. (2002). When is a Nation?. *Geopolitics*, 7(2), 1-32.

Sokolovskii & Tishkov (2012). Ethnicity. In A. Barnard & J. Spencer (Red.), *The Routledge Encyclopedia of Social and Cultural Anthropology* (p.240-243). Abingdon: Routledge.

Spear, T. (2003). Neo-Traditionalism and the Limits of Invention in British Colonial Africa. *The Journal of African History*, 44(1), 3-27.

Suliman, M. (2001). *18 Years of Civil War in the Sudan*. Zurich: Center for Security Studies.

United Nations (2011). *United Nations Mission in the Sudan*. Geraadpleegd op 14 april 2016, van <http://www.un.org/en/peacekeeping/missions/past/unmis/referendum.shtml>.

Wieviorka, M. (2013). Social Conflict. *Current Sociology Review*, 61(5-6), 696-713.

Zambakari, C. (2013). In Search of Durable Peace: the Comprehensive Peace Agreement and Power Sharing in Sudan. *The Journal of North African Studies*, 18(1), 16-31.

Afbeelding op de voorpagina:

Anglican International Development (2016). *Where we work*. Geraadpleegd op 9 mei 2016, van <http://interanglicanaid.org/wp-content/uploads/2014/05/canstockphoto67588651.jpg>.

Afbeeldingen in de bachelor thesis:

Ezeu (2011). *Sub-Saharan-Africa*. Geraadpleegd op 4 mei 2015, van <https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/8/80/Sub-Saharan-Africa.png>.

Radio Tamazuj (2015). Geraadpleegd op 21 april 2016, van https://radiotamazuj.org/sites/default/files/Map%20of%20Prevailing%20Ethnic%20Influence%20in%20Existing%20States_0.pdf

TUBS (2011). *South Sudan in Africa*. Geraadpleegd op 20 april 2016, van [https://commons.wikimedia.org/wiki/File:South_Sudan_in_Africa_\(claimed\)_\(-mini_map_-rivers\).svg](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:South_Sudan_in_Africa_(claimed)_(-mini_map_-rivers).svg).